

پاسخ نامه آیین دادرسی مدنی

سوال 21

مطابق ماده ۱۹۵، دلایل تابع قانون زمان انعقاد است، مگر اینکه دلیل، از ادله شرعیه‌ای باشد که آن زمان مجری نبوده. در اینجا شهادت از ادله شرعیه است، بنابراین قابل استناد خواهد بود.

سوال 22

طبق ماده ۱۹۶ ق.آ.د.م، وقایع خارجی مانند ضمان قهری تابع قانون زمان طرح دعواست.

سوال 23

طبق ماده ۱۹۹ ق.آ.د.م، دادگاه مکلف است برای کشف حقیقت هرگونه اقدام لازم را حتی بدون درخواست طرفین انجام دهد.

سوال 24

طبق ماده ۲۰۲ ق.آ.د.م، اقرار اقوی ادله است و وقتی تحقق یابد، نیاز به دلیل دیگر نیست.

سوال 25

مطابق ماده ۲۰۶، دادگاه می تواند رسیدگی به حساب ها و دفاتر را در محل نگهداری اسناد انجام دهد و همچنین اختیار دارد آن را به یکی از دادرسان دادگاه محول کند.
پس، گزینه ج صحیح است.

سوال 26

طبق ماده ۲۰۷، اگر سندی در دادگاه ابراز شود و به نفع طرف مقابل دلیل باشد، هرگاه طرف مقابل به آن

استناد نماید، ابراز کننده سند دیگر حق پس گرفتن سند یا درخواست نادیده گرفتن آن را ندارد. پس گزینه ب صحیح است.

سوال 27

مطابق ماده 214، اگر استناد به پرونده کیفری لازم باشد، دادگاه می‌تواند آن را مطالبه کند و مرجع مربوطه مکلف به ارسال آن است.

سوال 28

طبق ماده 216، اگر سند غیر رسمی علیه کسی ابراز شود، آن شخص می‌تواند انکار کند (خط، مهر، امضا، اثر انگشت) و احکام منکر بر او خواهد بود. ولی اگر سند منتسب به او نباشد، می‌تواند تردید کند که این تردید اثر دارد و اثری مترتب نمی‌شود. پس گزینه 1 و بخشی از گزینه 3 درست است، اما چون گزینه‌ها تفکیک شده‌اند، گزینه 1 صحیح‌تر است چون شامل انکار است که ماده ذکر کرده.

سوال 29

طبق ماده 217، اظهار تردید یا انکار نسبت به دلایل و اسناد باید تا اولین جلسه دادرسی انجام شود. اگر در جلسه دادرسی شخص منکر نشود یا سکوت کند، آثار انکار و سکوت (مثلاً قبول ضمنی مدارک) بر او مترتب می‌شود. پس امکان انکار بعدی یا نادیده گرفتن مدارک وجود ندارد.

سوال 30

مطابق ماده ۲۱۸ ق.آ.د.م، اگر ارائه‌کننده سند آن را مسترد کند، دادگاه به سایر دلایل رجوع می‌کند و این استرداد به معنای بطلان سند نیست. تنها در صورتی که سند مسترد نشود و در دعوا مؤثر باشد، دادگاه مکلف است به اعتبار آن رسیدگی کند.

سوال 31

مطابق ماده ۲۲۳ ق.آ.د.م، هیچ‌گاه نمی‌توان سندی را که نسبت به آن انکار یا تردید یا ادعای جعل شده است،

حتی با وجود حکم به صحت آن، اساس تطبیق قرار داد.

سوال 32

طبق ماده ۲۳۴، اگر پس از صدور رأی معلوم شود که جهات جرح قبل از ادای شهادت موجود بوده (مثل حجر یا ذی نفع بودن گواه) ولی بر دادگاه مخفی مانده و رأی هم مستند به آن شهادت است، رأی از موارد نقض خواهد بود. اما اگر جهت جرح بعد از صدور رأی حادث شود، تأثیری در اعتبار رأی ندارد.

سوال 33

 مطابق ماده ۲۴۰، اظهارات گواه باید عیناً در صورت مجلس درج و سپس به امضای او برسد. خلاصه نویسی یا تغییر در عبارات، ناقض مقررات و می تواند موجب ایراد شکلی و نقض رأی در مرحله بالاتر باشد.

سوال 34

طبق ماده ۲۴۵ ق.آ.د.م، اگر گواه در حوزه قضائی دیگری اقامت داشته باشد، دادگاه رسیدگی کننده می تواند از دادگاه محل اقامت او درخواست کند که گواهی وی را استماع و ارسال نماید.

سوال 35

طبق ماده ۲۵۴ قانون آیین دادرسی مدنی، عدم حضور یکی از اصحاب دعوا مانع اجرای قرار معاینه محل یا تحقیقات محلی نیست. بنابراین حضور خوانده الزامی نبوده و اعتراض او وارد نیست.

سوال 36

طبق ماده ۲۷۲ قانون آیین دادرسی مدنی، وقتی خواهان دلیل و گواه ندارد و خوانده منکر می شود، خواهان می تواند درخواست سوگند نماید. اگر خوانده

سوگند یاد کند، ادعای خواهان ساقط خواهد شد.

سوال 37

مطابق ماده ۲۹۳، دادگاه‌های ایران در اصل تحقیقات قضایی را طبق قانون ایران انجام می‌دهند. اما اگر دادگاه خارجی روش خاصی معین کند، دادگاه ایران می‌تواند به شرط معامله متقابل و عدم مخالفت با موازین اسلام و نظم عمومی و اخلاق حسنه طبق آن عمل نماید.

سوال 38

مطابق ماده ۱۲۵۷، اصل بر این است که مدعی باید دلیل بیاورد. اما اگر مدعی علیه برای دفاع، امری را ادعا کند که نیازمند دلیل است (مثل «پرداخت دین»)، بار اثبات آن بر عهده مدعی علیه خواهد بود.

سوال 39

مطابق ماده ۱۳۳۳، در دعوا بر متوفی، اگر اصل حق ثابت شود ولی بقای آن محل تردید باشد، دادگاه از مدعی می‌خواهد بر بقای حق قسم یاد کند. در اینجا امکان رد قسم به مدعی علیه (وراث) وجود ندارد. استثنا: اگر مدرک دعوی سند رسمی باشد، دیگر نیازی به قسم نیست.

سوال 40

مطابق ماده ۱۳۳۰، درخواست و تقاضای قسم قابل توکیل است و وکیل می‌تواند طرف مقابل را قسم دهد، ولی خود وکیل نمی‌تواند به جای موکل قسم یاد کند. یعنی فقط می‌تواند از موکل بخواهد که خودش قسم بخورد.